

LBRIS

We know
books

A decorative border of various botanical elements surrounds the central text. It includes green fern fronds, white daisies with yellow centers, red flowers, and sprigs of green leaves. The elements are scattered around the text, creating a delicate frame.

BASME DE AUR

DIN ȚINUTURI ÎNDEPĂRTATE,
CU FETE NEÎNFRICATE,
FECIORI CURAJOȘI
ȘI BALAURI FIOROȘI

A small black diamond symbol is positioned at the bottom center of the page, below the main text block.

Cuprins

Crăiasa Zăpezilor	9
Hua Mulan, legendara războinică	16
Noile aventuri ale lui Heidi	25
Alice în Țara Minunilor	32
Poseidon și Atena	41
Aventura lui Dorothy în Țara lui Oz	48
Hinemoa și Tutanekai	56
Chimidyue și fluturele	64
Fata babei și fata moșneagului	73
Povestea Odettei, prințesa-lebădă	80
Mica Sirenă	88
Guimara, prințesa uriașă	96
Fata și Finist-Șoimanul	105
Prințesa Piele-de-Măgar	112
Tăietorul de bambus și Prințesa Lunii	121

Povestea neînfricatei Bradamante	129
Atalanta, fata cea iute de picior	136
Nana Miriam și hipopotamul uriaș	145
Uimitoarele aventuri ale lui Tokoyo	152
Molly Whuppie și uriașul	161
Cum l-a păcălit Mizilca pe sultan	168
Zdrențărîca și Dacia	176
Prințesa Imani și evantaiul fermecat	185
Maada și omul muntelui	192
În căutarea lacului fermecat	200
Feng Mian cea înțeleaptă	209
Unanana și elefantul	216
Regina războinică și vrăjitorul	225
Fata din Ținutul de la Miazănoapte	232
Prințesa, negustorii și dulapul uriaș	241
Hermiona și Perdita	248

Crăiasa Zăpezilor

După povestea lui Hans Christian Andersen
(Danemarca)

Inter-un oraș mare, trăiau odată un băiețel și o fetiță, Kai și Gerda, care erau buni prieteni. Țineau mult unul la celălalt și erau nedespărțiți. Ei locuiau în mansardele a două case vecine. Ferestrele dormitoarelor lor erau situate față în față, iar acoperișurile erau așa de aproape, încât mai-mai că se atingeau. Astfel că puteau cu ușurință să treacă de la o fereastră la cealaltă vizitându-se în fiecare zi. Copiii le plăcea să se joace în micile lor grădini din jardinierele atârinate la ferestre, unde părinții lor cultivau zarzavaturi și trandafiri. Ascultau chiar și poveștile de noapte bună împreună.

Iarna însă distracția se termina. Geamurile erau înghețate, iar copiii erau nevoiți să urce și să coboare o mulțime de scări. Micii prieteni stăteau ghemuiți lângă fereastră, în dormitorul lui Kai, și urmăreau cu privirea fulgii uriași de zăpadă ce cădeau din cer.

– Au început să roiască albinele cele albe, zicea bunica.

– Au și o regină? întreba Kai. El știa că albinele adevărate au o regină.

– Ca toate albinele, și cele de zăpadă au o crăiasă a lor, care domnește peste iernile geroase. Asemenea unei împărătese adevărate, ea poartă pe cap o coroană, aceasta însă este de gheață.

Bunica lui Kai spunea că dacă se uita acolo unde ninsoarea e mai deasă, avea să o vadă pe Crăiasa Zăpezilor.

LBRIS

We know
books

În ziua următoare, Kai și Gerda au mers să se dea cu sania în piața din oraș, unde se jucau toți copiii. Ei își prindeau săniile de câte o căruță și mergeau astfel o bucată de drum. Era nespus de amuzant. Când s-a înserat, s-a făcut vremea să se ducă acasă. Dar în timp ce Gerda a intrat imediat în casă cu gândul la delicioasa ciocolată caldă a bunicului ei, Kai s-a prefăcut doar că se duce acasă, întorcându-se, pe furiș, în piață.

„Doar o singură tură și apoi mă duc acasă”, și-a spus el.

Piața orașului era goală acum, luminată doar de lună și de felinarele de pe stradă. Era atâta liniște, încât Kai era pe punctul de a renunța, vrând să se întoarcă acasă, când o sanie mare și albă, trasă de o pereche de urși albi, uriași, și-a făcut apariția în piață. Sania era condusă de o doamnă îmbrăcată într-o haină albă de blană.

Kai și-a prins repede săniuța de sania cea mare care aluneca ușor pe străzile orașului acoperite cu un strat gros de zăpadă. Înainte să-și dea el seama, au ieșit din oraș. Kai a încercat să-și desprindă săniuța, dar nu a reușit. Săniuța alerga ca vântul. Ninsorea s-a întetit. Băiețelul a început să strige, dar nimeni nu îl auzea. La un moment dat, sania cea mare s-a oprit. În aer pluteau mii de fulgi uriași de zăpadă. Doamna îmbrăcată în alb se întoarse spre el. Era foarte frumoasă și purta pe cap o coroană din cioburi aurii de gheață.

— Ți-a plăcut cursa? a întrebat ea. Vocea ei semăna foarte bine cu clinchetul turțurilor de gheață ce cad de pe un acoperiș.

Kai a încuviințat din cap. Doamna a zâmbit. Era cel mai rece zâmbet pe care-l văzuse Kai vreodată, dar și cel mai frumos.

— Știi cine sunt?

Kai și-a adus brusc aminte de descrierea din povestea bunicii și inima i s-a strâns de spaimă.

— Ești Crăiasa Zăpezilor! a îngăimat el.

Zâmbetul ei s-a mărit precum o crăpătură deschisă într-un lac înghețat, și albinele de zăpadă zumzăiau în jurul ei.

— Așa este.

Crăiasa Zăpezilor l-a sărutat o dată pe frunte, ca băiețelul să nu mai simtă frigul. Apoi l-a sărutat iar, ca să uite de familia și de prietenii lui. Kai a prins-o de mână și s-a urcat în sanie. Și au plecat mai departe, lăsând în urmă casa lui Kai și pe toți cei care îl cunoșteau și îl iubeau.

În dimineața următoare, Gerda s-a trezit cu vestea că dispăruse Kai. A fugit afară să-l caute prin toate locurile în care obișnuiau să se joace, dar nu l-a

găsit nicăieri. Pe când trecea pe lângă râul din apropiere, o barcă mică a venit plutind ușor pe apă, oprindu-se chiar lângă ea.

Gerda a oftat și a spus:

— Domnule Râu, știi cumva unde e Kai?

Râul a început să gălgâie și să bolborosească, iar barca s-a izbit de mal, așa că Gerda a crezut că știe și că o va duce la Kai. S-a urcat în barcă și râul a purtat-o departe și repede, prin orașe mari și mici, prin păduri dese și coline înzăpezite. Nu putea întoarce barca spre mal pentru a se opri. În scurt timp, s-a trezit mai departe de casă decât fusese vreodată.

După ce a plutit aproape o zi întreagă, barca s-a oprit în cel mai ciudat loc. Malul de care s-a ciocnit nu era acoperit cu zăpadă, ci cu iarbă verde, mățăsoasă. Când s-a dat jos din barcă, Gerda a simțit căldura soarelui ce o mângâia cu razele lui blânde pe față.

S-a trezit într-o grădină minunată — era cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată. De jur împrejur erau mii de flori parfumate — un adevărat paradis. O bătrânică prietenoasă și blajină, înveșmântată în flori din cap până-n picioare, a întâmpinat-o călduros pe Gerda și i-a oferit mâncare și băutură. În timp ce se îndrepta spre căsuța zânei, Gerda s-a oprit să admire tufe de trandafiri roșii.

— Îmi amintesc de cel mai bun prieten al meu, Kai, a spus Gerda. De fapt, mă aflu aici pentru a-l căuta — nu l-ați văzut cumva?

— Mă tem că nu, i-a spus bătrânică.

Când Gerda s-a strecurat înăuntru, bătrânică, care era vrăjitoare, dar nu una rea, și-a fluturat mâinile deasupra tufelor de trandafiri roșii și aceștia au dispărut îndată în pământ. Vrăjitoarea era foarte singură și acum că Gerda se afla acolo, nu dorea s-o mai lase să plece. Și dacă nu va mai vedea trandafirii cei roșii, nu își va mai aminti de Kai.

În casă, vrăjitoarea i-a oferit fetiței mâncăruri delicioase, stropite cu poțiunea uitării, așa că de îndată ce mâncă, Gerda uită de familie, de orașul său și de Kai. Credea că a trăit dintotdeauna acolo.

Gerda a stat multă vreme în compania vrăjitoarei, jucându-se în grădina ei minunată cât era ziua de lungă. Apoi, într-o zi, a văzut un trandafir roșu pe pălăria vrăjitoarei. Era exact ca trandafirii pe care îi cultiva familia lui Kai și imediat au năpădit-o toate amintirile.

Nu i-a spus nimic vrăjitoarei, dar de îndată ce s-a trezit singură, a început să plângă. Nu-i venea să creadă că uitase de Kai atunci când el avea nevoie de ajutor. Lacrimile ei cădeau pe pământul cald. Câteva clipe mai târziu, una dintre tufe de trandafiri pe

care vrăjitoarea le ascunsese sub pământ a ieșit la suprafață.

— De ce plângi, dragă Gerda? a întrebat tufa de trandafiri cu un glăscior subțirel, asemenea sunetului făcut de petalele ce foșnesc.

— Pentru că nu l-am găsit pe prietenul meu, Kai, și acum mă tem să nu fi murit, a suspinat Gerda.

— Nu dispera, a spus tufa de trandafiri. Eu am fost sub pământ în tot acest timp și am putut să-i văd pe toți cei morți. Kai nu era acolo. Indiferent unde s-ar afla, nu a murit.

— Oh, dragă Roză, îmi vine să te îmbrățișez! a exclamat Gerda.

— Mai bine nu, acele mele te pot înțepa, a spus tufa de trandafiri chicotind. Dar fii atentă cu stăpâna noastră, vrăjitoarea. Ea m-a ascuns ca să uiți de Kai și te-a vrăjit ca să nu-ți mai amintești de casă. Acum du-te și găsește-ți prietenul!

Gerda a ieșit în fugă din grădină. A sărit gardul și a fugit, și a tot fugit până nu a mai avut puteri să meargă mai departe. S-a prăbușit la pământ într-o mică pădurice și s-a uitat în jurul său pentru prima oară. A observat, cu o tresărire, că era iar iarnă — a stat în casa vrăjitoarei timp de un an întreg! La un moment dat, doi porumbei albi s-au lăsat în jos, oferindu-i o mantie roșie, călduroasă pe care o țineau cu ciocurile lor.

— Avem vești pentru tine, Gerda, au găngurit porumbeii. Știm că îl cauți pe Kai, noi l-am văzut în noaptea în care a dispărut.

Gerda a oftat de emoție.

— L-ați văzut?

Porumbeii i-au spus că au văzut-o pe Crăiasa Zăpezilor sărutându-l pe Kai ca să uite de prieteni și de familia lui și că l-a dus în Laponia.

— Laponia, a șoptit Gerda.

Auzise povești despre ținutul de la miazănoapte și știa că era foarte departe.

— N-o să ajung niciodată acolo, a spus ea cu tristețe.

În acel moment, a apărut un ren tropăind printre copaci.

— Bae este din Laponia, i-au explicat porumbeii. El te poate duce acolo.

— Oh, vă mulțumesc pentru ajutor, a exclamat Gerda. S-a urcat în spatele lui Bae și renul a pornit la galop.

LBRIS

We know
books

A fost o călătorie lungă și grea, prin zăpada rece și groasă, dar în cele din urmă au ajuns la palatul Crăiesei Zăpezilor. Când s-au apropiat de porți, albinele de zăpadă i-au văzut și au început să roiască în jurul lor înțepându-i cu acele lor de gheață. Era cea mai puternică și mai rece furtună de zăpadă pe care o văzuse Gerda vreodată.

Fetița și renul au răzbătut anevoie prin ea și au ajuns lângă un lac de gheață scânteietoare. În mijlocul lacului stătea Crăiasa Zăpezilor, pe un tron de gheață. În fața ei, ghemuit, vânat de frig, era Kai!

— Pentru ultima oară, Kai, a spus Crăiasa Zăpezilor. Dacă poți să rezolvi acea ghicitoare și să afli cuvântul la care mă gândesc, te las să te duci acasă. Altminteri va trebui să stai cu mine pentru totdeauna.

Kai se uita la cioburile de gheață cu litere scrijelite pe ele. Le tot împingea de colo până colo pentru a le rearanja, dar nu reușea să găsească răspunsul.

Gerda a fugit spre el strigând:

— Kai! Sunt eu, Gerda! Am venit să te iau acasă!

Apoi l-a sărutat pe obraz și l-a îmbrățișat.

Sărutul ei cald a rupt vraja Crăiesei Zăpezilor, și inima băiețelului s-a dezghețat.

Kai s-a uitat la fetiță clipind.

— Gerda? GERDA!

S-a ridicat în picioare și a îmbrățișat-o pe prietena lui cea mai bună cât a putut de tare. Gerda l-a prins de mâini și s-au învârtit roată — așa de bucuroși erau că se revăd. În timp ce se învârteau ei așa, au mișcat bucățile de gheață pe care Kai încercase să le aranjeze.

— Cum de îndrăznești să vii la palatul meu! a tunat Crăiasa Zăpezilor. N-o să vină cu tine, pentru că nu poate dezlega ghicitoare.

Gerda s-a uiat în jos și a văzut că bucățile de gheață se aranjaseră singure într-un cuvânt.

— Oh, chiar așa? a replicat ea. Cuvântul la care te gândeai este VEȘNICIE?

Crăiasa Zăpezilor a urlat de furie, pentru că acela era cuvântul. Vraja aruncată asupra lui Kai s-a risipit și cei doi prieteni, călare pe Bae, au plecat în grabă.

A fost o călătorie lungă până acasă. Când s-au reîntors, în orașul lor era vară, iar familiile lor credeau că îi pierduseră pentru totdeauna. Kai și Gerda erau acum amândoi mai mari decât atunci când pleaseră, și prietenia lor era mai puternică decât oricând.

— Gerda nu a renunțat niciodată la mine, le-a spus Kai tuturor.

Gerda i-a zâmbit:

— Și nici nu voi renunța vreodată.

Hua Mulan,

legendara războinică

După *Balada lui Mulan* de Guo Maoqian
(China)

Afost odată ca niciodată, demult de tot, în China, o fată pe nume Hua Mulan. Ea locuia cu părinții și cu frățiorul ei cel mic. Făcea tot ce-i stătea în putință să fie o fiică bună și își iubea familia nespus de mult.

Locuia într-un regat mic ce era condus de un rege bun. Acest regat și altele câteva erau supuse împăratului Chinei. Într-o zi, tatăl ei a primit o scrisoare de la palat prin care familiei sale i se cerea să trimită un bărbat la război. Dacă avea un fiu de vârsta potrivită, el urma să plece. Altminteri, era luat tatăl.

Citi scrisoarea cu voce tare, mâinile îi tremurau. Nu avea un fiu pe care să-l trimită la oaste, trebuia să meargă chiar el, dar era prea bătrân și slăbit.

În timp ce Mulan asculta, în mintea ei au început să se învârtă tot felul de gânduri. Era îngrijorată, pentru că tatăl ei nu se simțise bine în ultima vreme. Știa că nu era în stare să ridice o sabie, darămite să mai și lupte.

Mulan a îngenuncheat în fața lui, i-a luat mâinile într-ale ei și i-a spus:

— Tată, tu nu te simți bine. Voi vorbi cu cei de la oaste și sunt sigură că te vor scuti de această îndatorire.

— Mulțumesc, draga mea. Sper să ai dreptate, a spus tatăl ei, ar fi o ușurare pentru mine.

LBRIS

We know
books

Mulan știa că mai-marii oștilor nu aveau să dea dovadă de înțelegere, așa cum îi spusese ea tatălui său. Auzise multe povești despre oameni bătrâni ori bolnavi care erau luați la război și era hotărâtă să-și scape tatăl de o astfel de soartă.

Două zile mai târziu, Mulan s-a sculat cu noaptea-n cap. S-a îmbrăcat băiețește, și-a aranjat părul ca să arate precum un băiat și a luat paloșul tatălui său. Apoi a plecat spre sat să aștepte oastea. La scurt timp, și-a făcut apariția o armată condusă de un rege și de câțiva generali călare. Dar nu era regele lui Mulan cel care era în frunte. Era Dou Jiane, conducătorul regatului vecin. Își strânsese deja toți oamenii și mergea să-l întâlnească pe împărat.

Alături de el călărea fiica lui, Xianniang, care era ea însăși o războinică — un lucru neobișnuit pentru tradițiile din China. Era puternică și aprigă ca orice bărbat. Când a văzut-o pe Mulan stând pe marginea drumului, a arătat spre ea și a spus:

— Uite, tată, încă un soldat.

Tatăl ei s-a uitat în direcția fetei deghizate și a spus:

— Noi i-am înrolat pe toți oamenii noștri. Lasă-l aici pentru oastea regelui său.

Xianniang o studie pe Mulan cu atenție.

„Oare vede dincolo de veșmintele mele?”, se îngrijoră Mulan.

În cele din urmă, Xianniang vorbi:

— Acest soldat pare isteț și sănătos. Vreau să-l luăm în oastea noastră. Îl putem anunța pe împărat că e cu noi.

Dou Jiane a dat din umeri, așa că Mulan s-a alăturat în grabă șirului de ostași.

Și au mărșăluit toată ziua. Mulan și-a ținut capul plecat și nu a vorbit cu niciunul dintre bărbații de lângă ea. La apusul soarelui, au ajuns în tabără. Mulan își făcea griji unde urma să doarmă și dacă secretul ei avea să fie descoperit, când prințesa Xianniang și-a făcut apariția, pe neașteptate, spunându-i:

